

A méhecske és a gyurgyalag

Hol volt,hol nem volt,élt egy méhecske Sárváron, a város egy eldugott eresze alatt a kis családjával. Innét indult minden reggel a virágok kelyheibe nektárt gyűjteni.

Leginkább az eresz alatt lakó család erkélyén érezte jól magát,hisz a család akié volt az erkély ,nagyon szerette a virágokat. Jó sok növényt neveltek,szép színeseket,gyönyörű virágosakat,épp olyanokat,ami egy méhecskének kedvére volt való.

Így telltek a napjai,amikor ez a méhecske arra gondolt ,hogy biza holnap távolabb fog repülni,és a nagy fán túl is megnézi hogy milyen a város.Gondolta,elég erős már ahhoz hogy még a nagy fát is átrepülje. Odahaza mondta is az anyukájának,hogy holnap reggel nagy útra készül,ne várja haza ebédre.

A méhe mama aggóva mondta a fiának:-Vigyázz fiam,sok veszély leselkedhet rád a nagy fán túl,nagyon magas ez a fa,messze is van,pihenj meg út közben ha elfáradsz és legyél nagyon körültekintő!

A fiú szinte megsemmisítette az intelmeket,az esze már a nagy kalandon járt!

Elindult a nagy útra.

Repült,repült ahogy csak bírta. Olyan nagyon lenyűgözte az ismeretlen táj,hogy szinte megbabonázta a látvány.

A város háztetőit már régen elhagyta,a nagy fa is már mögötte volt,átrepült egy szántás felett is,elhagyta már a Rába folyót is,mikor egy napraforgó táblához érve szinte kiugrott a szíve a helyéről.Annyira tetszett neki az a sok sárga virág. Nem látott még ilyet!

A napraforgó tábla mellett a homokos partoldalban rengeteg kismadár hancúrozott. Feltűnt neki,hogy a játszódozók mellett ,van egy ,aki olyan szomorú. Odarepült hozzá.

-Miért lóगतod az orrod kismadár?Csak nem fáj valamid?

-Nem fáj semmim,csak szomorú vagyok,mert kinevettek a testvéreim.

-hüppögte a kismadár.

-Tudod, mi gyurgyalagok vagyunk.Mi az apró rovarokat,szitakötőket,sáskákat szeretjük vacsorára.Esetleg méh és darázs is kerülhet a tányérunkra. Én viszont ügyetlen vagyok és nem tudom megfogni a vacsorára való falatokat. Ezért nevettek ki a testvéreim!

A kis méhecske először megijedt,hogy lehet hogy a kismadár most épp őt fogja megenni,de a madárka gyorsan megnyugtatta,hogy ijedtségre semmi ok,neki inkább a sáskák a kedvencei.

Ravasz kis méhecskénk ennek örömeire azonnal kitalált egy mentő ötletet.

-Járjunk túl a többiek eszén!-mondta a madárnak.

-Vegyél a csőröd közé,én mozdulatlan leszek,és mutass meg nekik,hogy lássák,te sem vagy kevesebb náluk!

Tetszett az ötlet a gyurgyalagnak,így is tettek,nagy örömmel szállt a társai felé hogy bemutassa zsákmányát.

Ők meg ámuldozva látták,hogy fullánkos zsákmánnyal érkezik a testvérük,amit eddig ők megközelíteni sem mertek...

Elnézést kértek tőle,belátták hogy hibáztak amikor kinevették!

Nagyon boldog volt a madárka,olyannyira hogy gyönyörű tollazata a napfényben még inkább tündökölt.

Megköszönte a segítséget a barátjának,mert ettől kezdve a méhecske lett a legjobb barátja.

Egész nyáron át találkoztak,együtt repkedtek a város és a folyó felett. Hancúrozásaiknak a rossz idő közeledte vetett véget,hisz a gyurgyalagok a telet Afrikában töltik.

Szomorú napok következtek,mert közeledett az elválás,az útnak indulás. Akkor derültek fel kissé,mikor ígéretet tett a kis gyurgyalag hogy májusban újra találkoznak! –Addig pedig sokszor gondolok Rád és küldök majd képeslapot Neked onnét a messzeségből!-vígasztalta barátját a kismadár.

-Nagyon várom hogy írj,el ne felejtsd és tavasszal találkozunk!-kiabálta utána a méhecske,miközben elindult a gyurgyalag a társaival a hosszú útra.